

Fru Bertha var straks gaaet op til sig selv. Efter den Opdagelse, hun havde gjort paa Køreturen, taalte hun i Øjeblikket ikke at være sammen med Fru Vilhelmine. Hun var ikke sikker paa at kunne dy sig for at sige hende lige op i Ansigtet, hvor skammeligt hun bar sig ad.

Efter at de andre Damer havde faaet Tøjet af, gik de ind i Havesalen. Jytte satte sig for sig selv ved et af Vinduerne. Uvilkaarlig dæmpede de alle tre deres Stemmer under Indtrykket af den højtidelige Handling, der fandt Sted henne i den anden Ende af Huset. Skønt Jytte aldrig selv havde været til Alters og knap rigtig vidste, hvad der foregik ved en saadan Lejlighed, blev hun greben af en ophøjet Stemning ved Tanken om denne Præst, der havde begyndt sin Dag med at plukke Blomster til den gamle Bodils Stue og nu stod derinde ved den syge Piges Seng og bragte hende Trøst med en from Besværgelse. Og hun tænkte, at det vel maatte være for at glemme Sorgen over sin Kærestes Død, at han saaledes helt ofrede sig for andre.

Nu hørte hun hans Stemme. Han kom tilbage gennem den lange Række Værelser sammen med Husjomfruen. Lidt efter stod han i Døren i sit Ornat.

Fru Vilhelmine rejste sig og gik ham imøde med en af sine sædvanlige selskabelige Talemaader. I nogen Tid stod de ude paa Gulvet og snakkede om den Syge, og Præstens stilfærdige, jysk farvede Tale virkede besynderligt i disse Stuer, hvor man var vant til at høre Jægermesterens Drengestemme gjalde op. Et endnu mere fremmedartet Indtryk gjorde dog selve hans alvorlige Skikkelse i den lange, sorte Kjole og den store Pibe-krave. Det generede kun Jytte, at han i Haanden holdt en hæsleg lille Jordemortaske, der rimeligvis indeholdt de sakramentale Rekvisitter.

„Oline bad mig komme igen imorgen,“ hørte hun ham sige. „Det vil jo naturligvis afhænge af, om hun taaler Besøg.“

Fru Vilhelmine bad ham tage Plads; men han undskyldte sig og sagde nu Farvel.

„Hvad er han dog for en fjollet Person!“ sagde Fru Vilhelmine, da han var gaaet. Hun havde set, at hans Blik et Par